

En només dues temporades d'existència, el **Cicle Grans Mestres**, dirigit pel director i dramaturg Francesc Cerro-Ferran (recentment inclòs en les llistes dels millors “*Directors sensacionals*”, “*Directors amb Talent*” i “*Directors Experts*”, per la prestigiosa publicació cultural del Regne Unit, *Chainy*), ha esdevingut un referent en l'escena nacional, siguent lloat de forma unànime per la crítica i pel públic, així, destacaríem la veu de reputats experts i crítics en la matèria com **JUAN CARLOS OLIVARES**, d' **EL PAÍS**, que va dir:

“Si se toma en serio la palabra, como se puede constatar en la biografía artística de Francesc Cerro-Ferran, un recital es la máxima expresión del respeto al autor y su literatura dramática. Aunque se intuya la mano del director en la posible adaptación del texto, es un meritorio ejercicio de modestia. (...) Aquí se trata de cuidar y enfatizar la intensidad de la palabra original. (...) Puede haber -y hay- mucha intensidad si sabe cómo captar la intención de cada una de las líneas del drama. Una pasión concentrada en la voz del intérprete. Un ejercicio que Cerro-Ferran trae muy rodado en su experiencia en los ciclos dirigidos en el Teatre Fortuny de Reus, dedicados a clásicos como Sófocles, Büchner, Pirandello, Lorca y, por supuesto, Shakespeare.”

Així mateix, la crítica i el **FESTIVAL INTERNACIONAL DE PERALADA**, considera el director del cicle de recitals, **Francesc Cerro**, com “*el Christopher Hampton català*” (*Hampton està considerat com el millor adaptador i versionador dels clàssics a nivell mundial*).

Per altre banda, el prestigiós crític i professor universitari **JORDI VILARÓ** ha dit a **EL NÚVOL**:

Un cicle magistral a Reus: Grans mestres a escena: Èdip, tirà de Tebes (Sòfocles); Antígona. No acataré (Sòfocles); Love Lorca; Danton-Robespierre, veus d'una revolució (Georg Büchner) / L'home de la flor a la boca (Luigi Pirandello) i Nit Shakespeare, són els espectacles que el cicle ha ofert: la selecció dels textos –com alguns dels mateixos subtítols indiquen– a voltes han esdevingut **autèntics exercicis de dramaturgia** (casos de Sòfocles o Büchner, per exemple) i el director, per mitjà d'aquestes creacions –aquesta és una altra grandesa dels clàssics: les lectures poden ser variades i múltiples!–, ha mostrat unes preferències determinades a l'hora de fer-ne la tria: **de la dialèctica entre la grandesa i la quotidianitat (Antígona) a l'estret, estrany i apassionant equilibri entre l'amor i la mort dels textos shakespearians mostrats, o del colpidor text de L'home de la flor a la boca, passant per la completa politització de La mort de Danton** (desbrossant el text original de Büchner dels seus elements més carnals), per només citar-ne alguns. El cicle no ha tingut un leitmotiv concret, ni tan sols un ordre cronològic, però **la meticulosa anàlisi de cada una de les obres escollides i la seva conseqüent i personal posada en escena** recull un missatge clar per part del director: textos escrits fa 2.500, 400, 200 o 100 anys resulten encara avui dia de rabiosa actualitat.

Un treball hermenèutic, doncs, el de Francesc Cerro i el dels intèrprets dels textos, a l'alçada d'una creació escènica que, tot i tenir com a eix central la paraula, el producte final va força més enllà d'això tot oferint un combinat d'imatges, música o fins i tot coreografies, com va ser el cas dels muntatges on van participar Laura Guiteras (Love Lorca) i Ivana Miño (Nit Shakespeare). Tot plegat, doncs, configura un espectacle en què aquesta fusió d'elements projecta de manera sensible la bellesa d'uns mots que no debades han esdevingut immortals.

Grandíssims actors han estat els encarregats, espectacle rere espectacle, clàssic rere clàssic, de transmetre'ns aquests efluvis d'eternitat d'una manera diàfana i sovint corprenedora. I no cal dir que la bellesa, quan es mostra amb intel·ligència i sensibilitat resulta ben fàcil de contagiar: altrament no s'explicaria que cada dimarts del cicle, la platea sencera del Fortuny s'omplís per sentir Shakespeare,

*Sòfocles o Büchner. És possible que per les cares de satisfacció, així com pels comentaris sentits en acabar els espectacles, Francesc Cerro & cia hagin acabat per trencar aquella famosa màxima de Mark Twain que deia allò que els clàssics eren llibres que tothom elogiava, però que ningú no llegia. Dubto que a partir d'ara, vist el que s'ha vist al Fortuny, aquest públic només els elogiï i no els llegeixi. **I encara que només fos per aquest motiu –ateses les confusions conceptuals i les mancances culturals de casa nostra–, Grans mestres a escena hauria d'arribar urgentment a tots els punts del país.***

EDUARD LÓPEZ, crític teatral i literari, també ha dit:

*“ Gratitude, fortuna i la tasca de tants altres que des d'aquell temps les han anat rescatant, com ara Francesc Cerro, ens han permès accedir a **la profunda emoció que ens fa sentir el seu contacte, allò que potser, entre totes les coses i treballs d'aquest ample món, sigui més similar a l'eternitat, a la immortalitat.** “*

Destacaríem també les paraules de **PAU GAVALDÀ**, que va escriure sobre el cicle tot afirmant:

*“ **No podem dir que en Francesc ho fa bé, perquè ens quedariem curts. Combina textos com qui pinta un quadre, comptant amb tots els elements que li són favorables. Hi dedica hores i hi posa la passió de qui modela una obra d'art amb les seves mans.***

*Aquesta temporada hem sigut testimonis presencials de la darrera volta de clau de la Factoria Cerro. El cicle Grans Mestres a Escena no és una casualitat. El cicle Grans Mestres a Escena no és el caprici d'un dramaturg, ni una troballa per atzar. Hi ha massa treball intel·lectual al darrere: **God save the King.**”*